

Ige: 4Móz 24,10-17b

1Pt. 2,9-10

Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.

---

1. Két lelkész beszélget egymással:

- Szoktál vázlatot készíteni a prédikációidhoz?
- Soha! Különbén még beleolvasna az ördög. Szívesebben megyek úgy a szószékre, hogy a gonosz ne tudja, mit fogok mondani; inkább vállalom a kockázatot, hogy még én magam sem tudom...

Szinte pontosan így volt Bálám próféta is. Nem tudta, hogy mit fog majd mondani. Tudta azt, hogy a király mit vár el tőle. Mert egyértelműen elvárta tőle, hogy átkozza meg Izrael népét. De szilárdan elhatározta, hogy csak olyat fog mondani, amit Isten ad a szájába, amiről Isten azt akarja, hogy elhangozzék: ha átok, akkor az; ha pedig áldás, akkor az. Bármekkora nagy vagyonnal is csábította a király, ő „akkor sem szegheti meg az Úr parancsát, és nem tesz magától sem jót, sem rosszat.” (24,13)

Háromszor áldotta meg Bálám próféta a népet, és ez rettenetesen feldühítette a királyt, Bálákot. Csoda, hogy ezek után élve elmehet a próféta, hogy ott rögtön meg nem öleti az engedetlen prófétát.

Ekkor azonban már nagyon is jól tudta Bálám, hogy mit kell tennie: áldást mondania arra, akit Isten meg akar áldani (24,1). Nem mehet szembe Isten akaratával. És még egyszer, utoljára áldásra nyitja meg a száját, mert felismerte Isten akaratát. Ezt olvassuk: *Így szól Bálám, Beór fia, így szól az a férfi, kinek megnyílt a szeme, így szól, aki hallja Isten mondásait, aki ismeri a Felségestől jövő ismeretet, aki látja a Mindenhatótól kapott látomást leborulva, de nyitott szemekkel.* (24,15-16)

Bárcsak mi is ennyire figyeljünk arra, amit Urunk mondani akar nekünk és általunk! Mert nagyon szeretünk beszélni. Megállunk itt-ott az utcán is, ha találkozunk egy kedves ismerőssel, szomszédal, barátal, barátnővel, és sok mindenről beszélünk. De vajon figyelünk-e arra a belső csendes hangra, Isten halk szavára, mely tartalommal akarja megtölteni szavainkat, gondolatainkat?

Bálám el tudta mondani magáról azt, hogy ő ismerte a Felségestől jövő ismeretet. Bálám kész volt alávetni saját gondolatait Isten gondolatainak. „Leborulva, de nyitott szemekkel.” – ami azt jelenti, hogy alázatosan, de nem vakon, nem vakbuzgó módon, hanem éber figyelemmel. Vajon mit akar **neki** mondani Isten? Vajon mit akar **általa** mondani Isten a másik embernek?

2. Urunk áldást készített el Izrael népének – ezt tudjuk jól. Ábrahám, Izsák és Jákób, mind hallották Isten ígérését: „Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagyvá teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (1Móz. 12,2-3) Ez a nép nagyon is tudatában volt ennek az áldásnak. Tudták a zsidók, és tudják mind a mai napig, hogy Isten megáldotta őket.

De van egy nagyon fontos dolog az áldással kapcsolatban, amiről hajlamos az ember elfeledkezni: Isten áldásával nem szabad visszaélni! Istennek hatalmában van, hogy áldást ad, de az is, hogy megvonja azt. Pál apostol ezt már így mondja: „Gal. 5,4 Akik törvény által akartok megigazulni, elszakadtatok a Krisztustól, a kegyelemből pedig kiestek.” De visszatérve Mózes korára, a pusztai vándorlásra, azt kell mondanunk, hogy Isten válaszút elé állította a választott népet, Izraelt:

5Móz. 11,26-28 „Nézd, én ma áldást és átkot adok elétek. Áldást, ha hallgattok az Úrnak, Isteneteknek a parancsolataira, amelyeket én ma megparancsolok nektek. De átkot, ha nem hallgattok az Úrnak, Isteneteknek a parancsolataira, és letértetek arról az útról, amelyet én ma megparancsolok nektek, és más isteneket követtek, akiket nem ismertek.”

Ez pedig nem jelent mást, mint azt, hogy az áldás nem automatikusan működik, nem alanyi jogon járó juttatás Isten. Nem olyan dolog, melynek elmaradása miatt a szakszervezetek sztrájkolhatnak. Az áldás, Isten ajándéka, annak adja, akinek akarja. De az áldás függ tőlünk is. Követhetjük Isten akaratát, hallgathatunk szavára, engedelmeskedhetünk annak, amit nekünk parancsol. De akár szembe is fordulhatunk vele. A döntés a kezünkben van, hogy mit akarunk: áldást vagy átkot, jót vagy rosszat. Istennel együtt akarunk tovább menni utunkon, vagy Isten nélkül. Döntenünk kell!

3. Bálám utoljára egy csodálatos próféciaát mond el: *„Látom őt, de nem most, szemlélem, de nem közel. Csillag jön fel Jákóbból, királyi pálca támad Izráelből.”* (17.v.) A Messiás eljövételét, a Megváltó megszületését jelenti ki ez a próféta. A legnagyobb áldás hangzik el. Tulajdonképpen már befejezte azt a feladatát, amit a király kért tőle. A király nem sokkal azelőtt zavarta haza őt, mert az átok helyett áldást mondott háromszor is. Amit most mond Bálám, az már csak bónusz, amolyan „három a magyar igazság, és egy a ráadás” prófécia. Eljön majd Valaki, Akiben Isten áldása a lehető legteljesebben lesz jelen. Ez a csillag Izraelben jön fel, ez a gyermek a választott nép körében születik meg.

Mi már tudjuk, hogy Jézus az, akiről Bálám jövendölése szólt. Jézus az, Akiben tökéletesen és maradéktalanul teljesedik be az Ábrahámnak adott isteni ígélet: *„Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.”* Így kaptunk mi is Istentől áldást. És vegyük is észre, hogy bennünket is megáldott Isten. Vannak és lesznek is nehézségek, betegségek, nélkülözések és nyomorúságok, fájdalom és gyász is. Mégis ezek mégsem homályosítják el azt, hogy Urunk áldásával vette körül a te életedet és az én életemet.

„Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.”

Urunk kiválasztotta a te alkalmatlan életedet, és azt mondta, hogy „értékes vagy a számomra, ezért rád bízom az Igét. Rád bízom, hogy mondd el, milyen nagy dolgot tett veled az Úr! Rád bízom, azt, hogy élj bizonyágtevő életet családotban, szomszédaid mellett.” Ő azt mondja, hogy hozzá tartozol, és szent nemzet vagy, és számít rád, mert ő téged a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el.

Ezért mostantól szent népe vagytok, és irgalomra találtok: **hirdessétek hát Isten nagy tetteit, mert a teremtett világ, a körülöttetek élő emberek sóvárogva várják az Isten fiainak megjelenését! Ámen.**

Loment Péter lelkész